

opusdei.org

Numeràries auxiliars: Una llar que s'estén cap al món

Numeràries auxiliars: una crida específica per cuidar i enfortir els llaços familiars dins l'Opus Dei.

04/03/2024

Jesús acaba de parlar de llavors, aus, arços i terra fèrtil. Estava il·lustrant les disposicions dels qui l'escolten, tan diferents entre si. Les unes i les altres es revelaran, amb el pas del

temps, més o menys fecundes: «La llavor que cau en terra bona són els qui escolten la paraula amb un cor bo i generós, la retenen i amb perseverança arriben a donar fruit» (*Lc 8, 15*). Probablement, el Senyor encara té al cap aquesta imatge quan, al cap d'una estona, algú l'interromp: «La teva mare i els teus germans són aquí fora, que et volen veure» (*Lc 8, 20*). El Mestre llavors respon, per a sorpresa de tothom: «La meva mare i els meus germans són els qui escolten la paraula de Déu i la compleixen» (*Lc 8, 21*). És un dels moments de l'Evangeli en què Jesús parla d'una nova forma de relació, més forta que la que l'unia visiblement a la seva mare: el vincle de la família sobrenatural, que sorgeix amb l'escolta i l'acceptació de la paraula de Déu.

A imatge d'un Déu que és comunió

L'Església és, en paraules del Catecisme, «la veritable família de Jesús».^[1] El Papa Francesc ho reafirma: «Jesús ha format una nova família, que ja no es basa en vincles naturals».^[2] La fe té un poder de fecunditat tan fort que genera noves unions reals. I a l'Opus Dei, que és un bocinet de l'Església, passa el mateix: els qui han experimentat els mateixos «indicis d'amor de Déu»^[3] de sant Josepmaria, passen a formar part de la petita família que és l'Obra. Una família que respira en la intimitat d'un Déu que no és solitud ni aïllament, sinó comunió entre persones, entre el Pare, el Fill i l'Esperit Sant; una família cridada a mantenir-se unida, tant per aquest amor de les entranyes de Déu que la vivifica, com per la missió divina a la qual han estat cridats cadascun dels seus membres: transmetre, cadascú en les seves circumstàncies quotidianes, que Déu ens estima com a fills.

Durant els primers anys de l'Obra, sant Josepmaria no tenia clar com s'havia de materialitzar aquest tret essencial de l'esperit de l'Opus Dei que és el seu caràcter familiar.

Tanmateix, al cap de poc temps es va adonar que la seva mare i la seva germana estaven, de fet, generant el clima que ell buscava per als centres de l'Obra. Després de considerar-ho en l'oració, va decidir demanar-los aquesta ajuda insubstituïble. El beat Àlvar del Portillo explicava, anys més tard, com aquelles dues dones «van transmetre l'escalf que havia caracteritzat la vida domèstica de la família Escrivá a la família sobrenatural que el Fundador havia format. Nosaltres anàvem aprenent a reconèixer-lo en el bon gust de tants detalls petits, en la delicadesa en el tracte mutu, en la cura de les coses materials de la casa, que impliquen —és el més important— una preocupació constant pels altres i un esperit de servei, fet de vigilància i

abnegació; ho havíem contemplat en la persona del Pare i ho vèiem confirmat en l'Àvia i la tia Carme».^[4]__

En quantes ocasions, en veure nens que creixen sostinguts per l'afecte dels seus pares, o en conèixer persones grans que se senten acompanyades per les carícies o les paraules dels seus nets, hem comprovat la necessitat vital de la família! La vida no és igual sense aquest suport familiar, per més èxits que puguem aconseguir. Una persona que se sent estimada és capaç de superar o de suportar amb alegria qualsevol dificultat. La necessitat de sentir-se estimat, de pertànyer a una llar, és universal: forma part de la nostra identitat més profunda. Les cures, la gratuïtat que això requereix «no podran faltar mai, per molt que la humanitat progressi».^[5]__

Quan diem que les persones de l'Opus Dei formen una família, no es tracta només d'un simple *ambient* familiar, que és possible aconseguir en tants altres llocs. Aquest *entorn de família* ha de ser una realitat palpable amb arrels sobrenaturals i amb fruits quotidians, materials, afectius, d'afecte. Cadascú i cadascuna conrea i enforteix aquests vincles, perquè de tothom depèn que no només es *respiri un entorn* de família, sinó que *siguem* veritablement família.

Amb tot, el fundador de l'Opus Dei va veure clarament la necessitat de comptar amb persones que, des de la saviesa per conjugar el que és material i intangible, tinguessin cura d'aquests llaços de manera particular. Assegurar aquesta missió, incloent-hi fins als detalls materials més petits, correspon de manera especial a les numeràries auxiliars. Es tracta d'una crida específica, que

sorgeix entre les primeres dones de l'Opus Dei, per ser aquestes mans que uneixen el més diví i el més humà, imitadores d'altres mans: les de la Mare de Jesús, que van conjuguar sempre ambdues realitats per discernir i complir la voluntat de Déu.

Amor gratuït que afirma l'altra persona

Potser la part més externament visible de la missió d'una numerària auxiliar sigui la d'organitzar i planificar la cura dels centres, de manera que tots siguin i se sentin responsables de casa seva. Com en tota família, les tasques es reparteixen amb flexibilitat, segons les possibilitats de cadascú. Es podria dir que les numeràries auxiliars tenen la llar a les seves mans per després donar-la als altres.^[6] En alguns casos es podrà palpar aquesta entranya familiar a través de fets

concrets com l'alimentació, la neteja o la decoració, però aquesta realitat ens condueix a una altra que transcendeix la part material: la seva missió principal, que és afirmar cada persona en la seva identitat i la seva missió apostòlica.

«No es tracta només de dur a terme una sèrie de tasques materials, que en diverses mesures podem i hem de fer entre tots —escriu el prelat de l'Opus Dei—, sinó de preveure-les, organitzar-les i coordinar-les de manera que el resultat sigui precisament aquesta llar on tots se sentin a casa, acollits, *afirmats*, cuidats i, alhora, responsables».^[7] Per això, sant Josepmaria considerava aquesta missió un «apostolat d'apostolats», la «columna vertebral» que permet a l'Opus Dei moure's pel món amb un esperit de família, o el «canemàs» sobre el qual teixeixen les seves amistats tots els altres membres de l'Obra.

Amb la seva vida diària, una numerària auxiliar intenta fer palpables, en certa manera, les paraules que resem a l'Àngelus: «El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres» (*Jn* 1, 14). En el seu dia a dia intenta una forta unió amb l'Eucaristia, per portar novament Déu al món i posar-lo davant dels ulls dels altres: cada gest, cada paraula, cada pensament i cada acció pretenen comunicar que Déu és present en l'aspecte més quotidià.

Com a reflex de la fecunditat infinita de Maria, un do que Déu ha regalat a l'Opus Dei és el celibat, arrel secreta d'una autèntica paternitat i maternitat,^[8] a la qual s'afegeix, en el cas de les numeràries auxiliars, una manifestació específica: «Amb el vostre treball cuideu i serviu la vida a l'Obra, poseu la persona singular com a focus i prioritat de la vostra labor».^[9] D'aquí sorgeix —i això és el més profund de la seva missió— un

amor gratuït, expressat en totes les dimensions de l'ésser; un amor dotat de «l'espontaneïtat sucosa del que és viu, de qui busca ocasions inèdites de manifestar que creu i estima»;^[10] un amor que treu cadascú de l'anonimat, en renova el vigor, li dona forces novament, ja que li recorda que és estimat simplement perquè existeix, i no pel que té o pel que fa.

Veritable poder transformador de la societat

En un món que aposta sovint per la notorietat i el soroll, el treball d'una numerària auxiliar pot semblar discret i silenciós, però està dotat d'un veritable poder transformador en la societat. No hi ha dispositius per mesurar l'energia que allibera la disposició a dirigir constantment l'atenció cap a les persones, col·locant-les sempre al centre, buscant enriquir tots els aspectes de

la seva vida: físic, mental, emocional, espiritual, social, etc. Aquest interès genuí per cadascú i cadascuna va calant en la societat, començant pels fidels de l'Obra, que al seu torn porten aquesta actitud humanitzadora al seu ambient professional. La missió d'unir la part divina i la part humana, tan pròpia de l'Opus Dei, es prolonga com en cercles concèntrics a totes les persones que s'apropen a aquesta família, fins a arribar a tota la societat. «Amb la gràcia de Déu, si voleu —deia monsenyor Xavier Echeverría a les numeràries auxiliars—, podeu ser com una central atòmica espiritual, apostòlica, capaç d'estendre els seus efectes a tot el món».^[11]_____

Cada numerària auxiliar enriqueix, amb la seva personalitat pròpia, la vida i el treball a cada centre de l'Obra. Així mateix, intenta capacitar-se amb la preparació i la

competència necessàries per dur-ho a terme. Aquesta professionalitat pot també incloure els àmbits de la gestió econòmica i empresarial, l'optimització de recursos, el lideratge d'equips, el coneixement nutricional, la capacitat d'adequació a les persones de cada lloc, la sostenibilitat, etc. Tot això suposa un aprenentatge continu, al compàs dels avenços de la societat i dels diferents sectors professionals, però sense perdre de vista que el més essencial és mantenir viva la sensibilitat cap a la cura de la família. Una persona cridada a viure aquesta vocació «posa la competència professional directament al servei de les persones, i mostra de manera pràctica com el mateix esperit es pot materialitzar en diferents circumstàncies històriques; es converteix en un factor d'humanització de la cultura, d'avantguarda, i, per tant, d'inspiració per al treball professional de tothom».^[12]

La cura de les persones i de la casa és un àmbit privilegiat de diàleg amb el món contemporani. «Teniu una missió entusiasmadora», escriu el prelat de l'Opus Dei: «Transformar aquest món, avui tan ple d'individualisme i indiferència, en una autèntica llar. La vostra tasca, feta amb amor, pot arribar a tots els ambients. Esteu construint un món més humà i més diví, perquè el dignifiqueu amb la vostra feina convertida en oració, amb el vostre afecte i amb la professionalitat que poseu en la cura de les persones en la seva integritat».^[13]

Elecció, lliurament, felicitat

El discerniment per descobrir la pròpia vocació com a numerària auxiliar no es basa principalment en la inclinació a una mena de tasques concretes, com ho són les més directament relacionades amb la cura. Qualsevol estudi o perfil

professional pot aportar en aquest anhel per afirmar la persona en la seva integritat. Déu dona aquesta missió a qui vol: n'hi ha prou amb el desig de mirar Crist i, per Crist, els altres membres de la seva família i del seu entorn.

Generalment, res no impedeix que les numeràries auxiliars puguin continuar la seva formació o el seu desenvolupament personal en qualsevol àmbit: es tracta d'una riquesa que els aporta valor a elles mateixes, i també a les seves relacions i al seu treball. El més important és integrar aquest desenvolupament professional i personal a la seva identitat més profunda, que arrela en una decisió ferma i madura de fidelitat a la crida de Déu.

D'altra banda, també pot passar que el lliurament d'una numerària auxiliar suposi la renúncia a una

professió anterior. És quelcom que passa a molta gent, sobretot als qui decideixen dedicar més temps a tenir cura directament d'una llar. Però no es tracta d'un simple sacrifici cec, sinó d'una decisió madura, fonamentada en l'alegria de qui abraça alguna cosa que estima, en el goig de qui tria donar vida. El Papa descobreix aquesta realitat en la figura de sant Josep: «La felicitat de Josep no està en la lògica de l'autosacrifici, sinó en el do de si mateix. Mai no es percep en aquest home la frustració, sinó només la confiança (...). Tota vocació veritable neix del do de si mateix, que és la maduració del simple sacrifici (...). Quan una vocació, ja sigui a la vida matrimonial, cèlibe o virginal, no arriba a la maduresa de l'entrega de si mateixa aturant-se només en la lògica del sacrifici, aleshores en lloc de convertir-se en signe de la bellesa i l'alegria de l'amor corre el risc

d'expressar infelicitat, tristesa i frustració».^[14]_____

La vocació de numerària auxiliar és, com tota vocació de l'Opus Dei, «omnicomprensiva», és a dir, inclou tots els aspectes i moments de la vida.^[15]_____ No es tracta d'una crida professional que es posa en acció només durant la jornada laboral. Aquesta mateixa missió de fer palpable l'amor de Déu anima els moments de formació, de descans, de convivència familiar, d'amistat o en qualsevol mena d'activitat. Déu vol que en l'Opus Dei hi hagi persones que, enamorades d'Ell, transmetin amb la seva presència el mateix afecte de Déu, la mateixa cura cap al seu Fill encarnat i present en l'Eucaristia, i cap als homes i les dones, fills de Déu.

* * *

Cau la tarda. La gent es manté dreta escoltant cada paraula del Mestre.

Jesús es compadeix del seu cansament. Sap que la majoria està lluny de casa seva, i demana als seus deixebles més propers que acomodin els grups a l'herba. Jesús obra el miracle d'alimentar-los amb només cinc pans i dos peixos, i tots agafen forces per continuar el seu camí al costat d'Ell: homes, dones i nens (cf. *Jn* 6, 1-15).

Més endavant, Jesús enviarà de nou els deixebles a preparar un àpat. Al Cenacle, amb el mateix gest anterior de benedicció i amb la mirada al cel, Jesús es dona a si mateix al pa i el vi, abans de la seva Passió (cf. *Mt* 26, 17-27). El Senyor materialitza el seu immens amor en dos aliments modestos, i d'aquesta manera assegura la seva presència a la terra fins al final dels temps, com a avançament del banquet del cel. Des d'aquest amor amagat en el pa i el vi, present en el sagrari dels centres de l'Obra, les numeràries auxiliars

protegeixen l'esperit de família, ressalten el valor únic de cada persona i ensenyen al món a construir relacions d'afecte, servei i suport.

Elvira Lorenzo

[1] *Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 764.

[2] Francesc, Àngelus, 10.VI.2018.

[3] Sant Josepmaria, Homilia, 2.X. 1968.

[4] Beat Àlvar del Portillo, *Entrevista sobre el Fundador*, Rialp, cap. 6: “Família i milícia”.

[5] Beat Àlvar del Portillo, Carta pastoral, 24.I.1990, núm. 44.

[6] Cf. Sant Josepmaria, *Cartes* 36, núm. 33.

[7] Mons. F. Ocáriz, Carta pastoral, 28.X.2020, núm. 14. L'èmfasi també és en l'original.

[8] Cf. Mons. F. Ocáriz, Carta pastoral, 28.X.2020, núm. 13 i núm. 22.

[9] Cf. *Ibídem*, núm. 15.

[10] Sant Josepmaria, *Cartes* 36, núm. 62.

[11] Mons. X. Echevarría, Carta pastoral, 23.X.2005, p. 6.

[12] “Reflexiones sobre la Administración en el Opus Dei: riquezas y perspectivas”, a: *Romana*, núm. 72, 2021.

[13] Mons. F. Ocáriz, Carta pastoral, 28.X.2020, núm. 17.

[14] Francesc, carta apostòlica *Patris corde*, núm. 7.

[15] Cf. Mons. F. Ocáriz, Carta pastoral, 28.X.2020, núm. 8.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/
numeraries-auxiliars-vocacio-opus-dei/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/numeraries-auxiliars-vocacio-opus-dei/)
(07/08/2025)